

Sygn. akt I CSK 91/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa M. L.

przeciwko Miastu W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 23 lipca 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 7.200
(siedem tysięcy dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Strona pozwana wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o dwie pierwsze przesłanki.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, „zagadnienie prawne” w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest to zagadnienie nowe i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.). Zadaniem wnoszącego skargę kasacyjną jest nie tylko powołanie się na problem prawny bazujący na przepisach wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej, ale również przedstawienie odpowiedniego wyводу jurydycznego, wykazującego na wadliwość rozwiązania postawionego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sądu drugiej instancji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12, nie publ.).

Natomiast uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II PK 274/11, nie publ.).

Skarżący dopatrywał się istotnego zagadnienia prawnego w problemie związku między ceną sprzedaży uzyskaną za nieruchomość po wejściu w życie

miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a ceną zakupu tej nieruchomości przed wejściem w życie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a wysokością odszkodowania. Wskazał również na potrzebę wykładni art. 36 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w kontekście rozumienia zawartego tam pojęcia „odszkodowania”.

Należy podkreślić, że zagadnienie prawne" w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest to zagadnienie nowe i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, tymczasem wykładnia wskazanego powyżej przepisu była już niejednokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, i nie powinna budzić żadnych wątpliwości (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 listopada 2015 r., IV CSK 97/15, Biuletyn SN 2016, nr 1, s. 11; z dnia 9 kwietnia 2015 r., II CSK 336/14, nie publ.; z dnia 9 marca 2016 r., II CSK 411/15, Gazeta Prawna 2016, nr 56, s. 7; z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 191/08, Monitor Prawniczy 2015, nr 9, s. 489; z dnia 23 kwietnia 2009 r., IV CSK 508/08, nie publ.; z dnia 11 marca 2011 r., II CSK 321/10, OSNC-ZD A/2012 poz. 15; z dnia 13 czerwca 2013 r., IV CSK 680/12, Monitor Prawniczy 2015, nr 9, s. 489).

Również przedstawione przez skarżącego uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odnośnie powyższego zagadnienia nie zawiera takiej argumentacji jurydycznej, wskazującej na możliwość wystąpienia odmiennych ocen prezentowanego problemu oraz na to, że powyższy przepis nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).